

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.911 van 28 maart 1996
in de zaak A. 62.020/VII-12.940.**

In zake : Emiel LAUWEREYS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat E. BREWAEYS op 24 januari 1995 namens Emiel LAUWEREYS heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 16 december 1994 waarbij het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 30 juni 1994 tot weigering van de milieuvergunning om te Lille een kippenkwekerij voor 59.000 mestkippen uit te baten, ongegrond wordt verklaard en de beroepen weigeringsbeslissing wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 24 januari 1996
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 februari
1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat J. VAN DE VYVER, die verschijnt voor de verwe-
rende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de overeenstemmende bouwver-
gunning voor het optrekken van vier stallen in laatste
aanleg is geweigerd met het besluit van de Vlaamse
minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en
Binnenlandse Aangelegenheden van 7 november 1994; dat
het verzoek tot schorsing van dat besluit is verworpen
bij 's Raads arrest nr. 51.734 van 23 februari 1995;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker aanvoert wat volgt :

"1. Op 5 november 1992 ondertekende verzoeker met de eigenaar van de grond een verkoopscompromis, onder de opschortende voorwaarde van het bekomen van bouw- en uitbatingsvergunning voor de mestkippenstallen.

Op 4 februari 1994 werd overeengekomen dat verzoeker vanaf 5 november 1993 tot op het ogenblik van het verlijden van de authentieke verkoopakte op het saldo van de verkoopprijs (2.100.000,-fr.) een intrest van 8 % per jaar zal betalen.

Op 10 januari 1995 verstuurde de verkoper een aangetekend schrijven naar verzoeker waarin hij deze aanmaant om de authentieke akte te laten verlijden, en dreigt met het verbreken van de verkoopsovereenkomst.

Bij brief van 11 januari 1995 liet de ASLK (Landbouwkantoor) weten dat zij elke toekenning van krediet weigert zolang verzoeker niet beschikt over de vereiste bouw- en verkavelingsvergunning.

Verzoeker loopt bijgevolg het risico dat de onderhandse aankoopovereenkomst zal worden verbroken, en dat hij niet of pas veel later een bankkrediet zal kunnen bekomen aan minder gunstige voorwaarden.

In zijn arrest nummer 41.180 (WELLENS) van 22 september 1994 oordeelde Uw Raad dat een vergelijkbare situatie een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakte.

2. De bestreden beslissing loopt waarschijnlijk vooruit op het door de verwerende partij sedert enige tijd aangekondigde 'mestactieplan', dat waarschijnlijk in de toekomst een basis zal kunnen bieden om vergunningen zoals de huidige te weigeren of aan strengere voorwaarden te onderwerpen. Wanneer de Raad van State de thans bestreden, onwettige, weigeringsbeslissing, na verloop van een langdurige procedure zou vernietigen, valt het te vrezen dat verzoeker, ingevolge de aangekondigde wijziging van de reglementering, niet zomaar opnieuw in dezelfde voorwaarden een vergunning zal kunnen aanvragen en verkrijgen";

Overwegende, wat de argumentatie m.b.t. de aankoop van de grond betreft, dat uit het overgelegde "verkoop-aankoopcompromis" van 5 november 1992 blijkt dat de koop is gesloten "onder de opschortende voorwaarde van het bekomen van bouw- en uitbatingsvergunning voor mestkippenstallen voor in het totaal 59.000 kippen" en dat het voorts bepaalt dat "de intresten beginnen te lopen vanaf het ogenblik dat de opschortende voorwaarden zijn vervuld. De authentieke akte zal verleden worden uiterlijk binnen de maand na het vervullen van de opschortende voorwaarde"; dat luidens een aanvullende overeenkomst van 4 februari 1994 tussen verkoper en koper deze laatste zich bereid verklaart om met ingang van 5 november 1993 tot op de dag van het verlijden van de authentieke akte aan de verkoper jaarlijks een intrest van 8% te betalen op het saldo van de verkoopprijs; dat in die omstandigheden, waaronder het feit dat, in tegenstelling tot het ingeroepen precedent, de opschortende voorwaarde geen limietdatum voor het verkrijgen van de vergunningen bevat, het argument geput uit de dreiging van de verkoper om de overeenkomst te verbreken niet kan worden aangehouden; dat met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat het nadeel van de verschuldigde intresten, ongeacht de vraag of dit voortvloeit uit het bestreden besluit dan wel uit het toedoen van verzoeker zelf, alsmede dat van de eventueel minder gunstige kredietvoorwaarden, niet moeilijk herstelbaar zijn nu ze een louter geldelijk karakter hebben; dat het nadeel voortvloeiend uit een eventuele wijziging van de milieuwetgeving in de eerste plaats zou worden veroorzaakt door de duur van de annulatieprocedure en dus evenmin in aanmerking komt;

Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achtentwintig maart 1900 zessenegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
Mevr.	M. VRINTS,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

J. VERMEIRE.